

Chuyện một đứa trẻ

Chuyện một đứa trẻ

Thằng bé là một đứa trẻ bán dạo để kiếm tiền đi học. Một ngày nó đói bụng nhưng chỉ còn lại 10 xu trong túi. Nó quyết định ghé vào một nhà nọ để xin cái gì đó để ăn. Nhưng nó quá sợ hãi khi một người phụ nữ trẻ mở cửa, cho nên thay vì hỏi xin thức ăn, nó chỉ xin một ly nước. Người phụ nữ thấy nó có vẻ đói nên lấy cho nó một ly sữa. Nó uống chậm chậm, rồi nó hỏi "Cháu thiếu cô bao nhiêu?". "Cháu không có thiếu cô gì hết," người phụ nữ trả lời. "Đó là lòng tốt, giúp người, MẸ đã dạy không bao giờ nhận gì." Nó nói "vậy cháu thành thật cảm ơn cô tự đáy lòng."

Khi nó từ biệt người phụ nữ, nó không những cảm thấy mình mạnh mẽ, mà nó còn có lòng tin mãnh liệt ở Đấng Tối Cao và Lòng Ngời.

Nhiều năm sau người phụ nữ kia lâm trọng bệnh. Các bác sĩ địa phương đành bó tay. Họ gọi người phụ nữ đó đến một thành phố lớn nơi có nhiều bác sĩ chuyên khoa chuyên trị các chứng bệnh hiểm nghèo. Bác sĩ Howard Kelly được gọi đến. Mắt ông sáng lên khi ông nghe đến nơi cư ngụ của người phụ nữ và quyết định bằng mọi cách phải cứu sống bệnh nhân. Từ đó ông chăm sóc rất tận tình bệnh nhân của ông.

Sau 1 thời gian chiến đấu chống lại tử thần, người phụ nữ đã khỏi bệnh. Trước khi ra viện người phụ nữ vô cùng sợ hãi và lo lắng vì biết rằng mình sẽ không đủ sức để trả chi phí điều trị. Viện phí được gọi tới phòng, trên đó tự tay bác sĩ Kelly đã viết thêm lên một điều gì đó. Lấy hết can đảm người phụ nữ mở nó ra đọc, và thật kinh ngạc khi thấy những dòng chữ:

"Đã trả đủ bằng một ly sữa." Ký tên Bác sĩ Howard Kelly.

("Paid in full with one glass of milk." Signed Dr Howard Kelly.)

Khóc nức nở trong sự sung sướng, người phụ nữ cầu nguyện "Tạ Đấng Tối Cao, tình thủyống của Ngài ban phát đã toả khắp trong lòng người."

(AT ST&D)

Núi cao khó trèo?

Chuyện kể rằng ngày xưa ở vùng Andes có hai bộ lạc, một sống trên miền núi cao hiểm trở, một sống dưới vùng đồng bằng. Những người sống trên vùng núi cao thường xuống vùng đồng bằng để cướp phá. Một hôm nọ sau khi cướp phá, họ còn bắt đi một đứa bé.

Mặc dù những người sống dưới vùng đồng bằng không biết cách leo núi và chầy biết đường nào để lên núi, họ vẫn cử tất cả những người đàn ông to lớn, mạnh khoẻ để tìm đường lên núi cứu đứa bé.

Họ tìm mọi ngỏ ngách để leo, kiểm mọi cách để trèo, vẫn không có kết quả. Sau nhiều ngày găng sức, họ cũng chỉ leo lên được hơn trăm thước. Cuối cùng họ cảm thấy mệt mỏi, chán nản, tuyệt vọng và quyết định trở về tay không.

Trong lúc chuẩn bị quay về thì thấy mẹ của đứa bé đi về phía họ. Thật vô cùng kinh ngạc khi họ thấy bà mang sau lưng đứa bé. Họ liền hỏi bà:

-Chúng tôi là những người đàn ông mạnh khoẻ nhất trong bộ lạc mà còn không đủ sức lên núi, sao bà chân yếu tay mềm mà có thể lên đó và cứu được đứa bé?

Bà chỉ nhún vai trả lời:

-Tại vì nó không phải là con của các ông.

(AT ST&D)

Bài học của người cha

Một ngày nọ, hai cha con một gia đình giàu có cùng nhau làm một chuyến du lịch về vùng thôn quê. Người cha quyết định ghé thăm một gia đình nghèo nhất trong vùng vài ngày. Mục đích của ông là cho đứa con thấy và thông cảm với cuộc sống nghèo khó của những người ở vùng quê.

Sau chuyến ghé thăm đó, trên đường về ông hỏi đứa con:

- Con thấy chuyến đi này thế nào?

- Dạ tuyệt vời.

- Con có thấy con người nghèo khổ thế nào chưa?

- Dạ con thấy.

- Vậy con có học được bài học gì không?

- Dạ có chứ. Con thấy là mình có 1 con chó, còn họ có 4 con. Mình có 1 hồ bơi chiếm chừng nửa góc vầy sau nhà, họ có nguyên một con rạch chảy dài vô tận. Mình mua đèn từ nước ngoài để gắn trong sân vầy, họ có cả một bầu trời đầy sao. Nhà mình có che 1 mái hiên, họ có cả 1 chân trời. Nhà mình có người phục vụ, còn họ chính là những người phục vụ. Mình mua thức ăn rau cải, còn họ thì tự tay trồng lấy. Mình dựng hàng rào xung quanh nhà để bảo vệ gia đình, họ có bạn bè bảo vệ.

Người cha nghe đến đây thì không còn biết nói gì hơn.

Thấy cha im lặng, đứa con nói thêm:

- cảm ơn Ba đã dạy con biết được gia đình mình nghèo nhý thế nào.

(AT ST&D)

Người gửi: Hạnh
Người đăng: Cả Ngổ
Người sửa: Cả Ngổ 9/14/2003;
